

ಅಳಗವಾಡದಿಂದ ರಾಯಭಾಗಕ್ಕೆ ಬಂದು ರಾತ್ರಿ ಬೆಂಗಳೂರು ರೈಲು ಹತ್ತಿದ ಮೇಲೂ ತಾರಾಬಾಯಿ ಕನಕ ಚಡಪಡಿಕೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ತಡೆಯಕ್ಕಾಗದೆ, ಮೊಮ್ಮಗನ ಸೊಸೆ ಮದ್ದಿಗೆ ಹಾಕಿ, ಅವಳ ಮೊಬೈಲ್‌ನಿಂದ ಗಂಡನಿಗೆ ಫೋನ್ ಹಚ್ಚೇ ಬಿಟ್ಟು.

‘ಏ ನೀನೇನೂ ತ್ರಾಸ ಮಾಡ್ತೋಬೇಡ. ನಂಗಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಏನೋ ಮೂರು ದಿನ ಆರಾಮಾಗಿ ಬೆಂಗೂರ್ ನೋಡ್ತಾಬಾರೆ ಅಂದ್ರೆ ಸುಮ್ಮ ಎಮ್ಮಿ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡ್ತಾಳೆ ಹೇಳಿಲೇನ್ ನಿನಗೆ ಮ್ಯಾಲಿಂದ್ ಮ್ಯಾಲೆ ಫೋನ್ ಹಚ್ಚೊಂಡು ಕೂರ್ಬೇಡ ಅಂತ. ಸುಮ್ಮ ಕೂಸು ನೋಡ್ತೊಂಡು ಕೂರು. ಸೊಸಿ ಮೀಟಿಂಗ್ನೋ.’

ಗಂಡ ಪರುಷರಾಮಣ್ಣೋರು ತಮ್ಮ ಎಂದಿನ ಗತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಎರಡನೇ ಮಾತು ಆಡಲಿಕ್ಕೂ ಬಿಡದೆ ಗಪ್ಪಾಗಿಸಿದ್ದರು. ತಾರಕ್ಕನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು. ಇವು ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಜೊತೆಲಿ ಗಪ್ಪ ಹೊಡೀತೀತಾರೆ. ಅದ್ಲೆ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ದೊಡ್ಡ ಮಾತು. ಸೊಸಿ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಮೀಟಿಂಗ್‌ಗೆ ಹೋಗ್ತಾಳೆ ಅಂತ ಹೇಳ್ತೋಲೋ ಜಂಬ. ನಮ್ ಎಮ್ಮಿ ಮಂಗಳಾಗ ನೀರು ಕೊಪ್ಪಾ, ಹಿಂಡಿ ಇಪ್ಪಾ ಅಂತ ಕೇಳೋಕ್ಕೆ ಹೋದ್ರೆ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಮಾತು. ಇನ್ನು ಸಂಜೆ ಹಾಲು ಹಿಂಡ್ತೊಂಡ್ರಾ ಅಂತ ಕೇಳೋಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಫೋನ್ ಇಟ್ಟುಬಿಟ್ಟೆಲ್ಲಾ ಅಂತ ಮನಸ್ಸು ಸ್ವಲ್ಪ ಬಿಮ್ಮಾಯ್ತು.

ಅದನ್ನ ನೋಡಿಯೂ ನೋಡದಂತೆ ಸೊಸೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಸುಮ್ಮನಾದಳು. ಅವಳಿಗೂ ಗೊತ್ತು ಅತ್ತೆ ಪಾಡು. ‘ಗುರಿ’ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಶ್ರೀದೇವಿ ಸಂಘದ ಮೀಟಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರು ಮೀಟಿಂಗ್‌ಗೆ ಯಾರು ಬರ್ತೀರಿ ಅಂದಾಗ, ಸಂಘದ ಮೆಂಬರುಗಳೆಲ್ಲಾ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಈ ಸರ್ತಿ ಹೋಗ್ಲಿ ಅಂತ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದ್ದು ಒಂತರಾ ಖುಷಿ ಆಗಿದ್ದೂ, ಗಂಡ-ಮಾವ ಒಪ್ಪಾರಾ, ಅತ್ತೆ ಕಳಿಸ್ತಾರ ಅಂತಾ ಒಳಗೊಳಗೇ ಕಳವಳಾನೂ ಆಗಿತ್ತು. ನೀವೇ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಒಂದ್ನರ್ತಿ ಹೇಳಿಬಿಡಿ ಅಂತ ಶ್ರೀದೇವಿ ಅಕ್ಕನಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಗೋಗರೆದಿದ್ದು.

ಅದೇ ಸಂಜೆ ಶ್ರೀದೇವಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಹೇಳ್ತಿದ್ದಂಗೆ, ಮಾವನವರು ‘ಅವ್ಯೊಬ್ಬೇ ಯಾಕೆ, ಇವನ್ನೂ ಕರ್ಕೊಂಡು ಓಗಿ ಬೆಂಗೂರು ನೋಡಿಸ್ತೊಂಡು ಬನ್ನಿ’ ಅಂತ ಅತ್ತೆ ಕಡೆ ಕೈ ತೋರಿಸಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ನಕ್ಕಿದ್ದು. ಇದೇನು ತಮಾಷೇನಾ, ಬೈಗುಳಾನಾ ಅಥ್ವಾ ನಿಜ್ವಾಗೂ ಹಂಗೆ ಹೇಳಿದ್ರಾ ಅನ್ನೋ

ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಒಬ್ಬೇ ಅಲ್ಲ ಶ್ರೀದೇವೀನೂ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾಗಿದ್ದು. ‘ಅಲ್ಲ, ಹಂಗೆಲ್ಲಾ ಕುಶಾಲು ಬೇಡ. ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಹೋದ್ರೆ, ಬೆಂಗಳೂರು ಮೀಟಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾತಾಡ್ತಾಳೆ. ಇವು ಸಂಘದಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ವಿವಾಹಿತ ಕಿಶೋರಿಯರ ಸಂಘದ ಮೀಟಿಂಗ್‌ಗೆ ಹೋಗ್ತೆ ನೀವು ಬೆಂಬಲವಾಗಿದ್ದೀರಿ, ಇವಳು ಮದುವೆ ಆಗಿ ಮಗು ಆದ ಮೇಲೂ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗ್ತೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ, ಮತ್ತೆ ಬಾಲ್ಯವಿವಾಹ ಯಾಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕು ಅಂತ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ, ಇವಳಿಗೆ ನೀವೆಲ್ಲಾ ಎಷ್ಟು ಬೆಂಬಲ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ ಅಂತಾ ತಿಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೇ ಉದಾಹರಣೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀನ ಕಳಿಸಿಕೊಡಿ’ ಎಂದು ಶ್ರೀದೇವಿ ಇನ್ನೂ ಏನೋ ಹೇಳೋದ್ರಲ್ಲಿದ್ದು. ‘ಏ! ನಾನೇನು ಬ್ಯಾಡ ಅಂದ್ಲಾ. ಅವ್ಯೊಬ್ಬಳೇ ಯಾಕೆ ನನ್ನೆಂದ್ತೀನೋ ಕರ್ಕೊಂಡೋಗಿ. ಅವುದೂವೆ ಬಾಲ್ಯವಿವಾಹಾನೇ ಅಂತಂದೆ’ ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಜೋರಾಗಿ ನಗತೊಡಗಿದ್ದರು ಪರಶುರಾಮಣ್ಣ. ಅವರ ಜೊತೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಗಂಡ ಶೇಖರನೂ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದ್ದ.

‘ಅಲ್ಲ ಶ್ರೀದೇವಮ್ಮ, ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಎರಡು ಮಕ್ಕಳನ್ನ ಹೇಗೆ ನೋಡ್ತೊಂತಾಳೆ. ಒಂದು ಆಡೋ ಕೂಸು ಇನ್ನೊಂದು ಆಲು ಕುಡಿಯೋ ಕೂಸು. ಮಕ್ಕಳನ್ನೇನು ನೀನು ನೋಡ್ತೊಡೀಯೇನು? ಅದ್ಲೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಮೀಟಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದೆ, ನೋಡ್ತೊಲೋಕೆ ಇವ್ಯಾ ಇರ್ಲಿ. ಯಾರ್ಯಾರೋ ಮೀಟಿಂಗ್‌ಗೆ ಬರ್ತಾರೆ. ಅವನ್ನೂ ಇವ್ಯಾ ಸ್ವಲ್ಪ ನೋಡಿ. ಮಾತಾಡಿ ಅಂತ ಅಂದೆ. ಹಂಗೆ ಬೆಂಗಳೂರೆಂಬೋ

ಬೆಂಗಳೂರ್ನೊಂದ್ನರ್ತಿ ನೋಡ್ತೊಬರ್ಲೇಳು’ ಅಂತ ಪರುಶರಾಮಣ್ಣೋರು ಫೈನಲ್ ಮಾತು ಹೇಳೇ ಬಿಟ್ಟು.

ಶ್ರೀದೇವಿಗಿರ್ಲಿ, ಲಕ್ಷ್ಮೀಗೂ ಅದನ್ನ ಕೇಳಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ರೆ ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ತಾರಕ್ಕನಿಗೆ ಇದನ್ನ ನಂಬಲಿಕ್ಕೆ ಆಗಿರ್ಲಿಲ್ಲ. ಸಿದ್ಧೇಶ್ವರನ ಜಾತ್ರೆಗೆ ಎರಡು ದಿನ ಹೋಗೋದು ಬಿಟ್ಟೆ ಯಾವತ್ತೂ ಮನೆಯಿಂದ ಆಚೆಗೆ ಹೋಗ್ತೆ ಆಗಿರ್ಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲ, ಬಿಡ್ಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಸೊಸೆ ಜೊತೆಲಿ ಮೂರು ದಿನ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ!

ತಾನುಹೋದರೆ, ಮನೆ ಮಂದಿಗೆ ರೊಟ್ಟಿ ಬಡಿದು ಹಾಕೋವು ಯಾರು ಅನ್ನೋದಕ್ಕಿಂತ, ತಮ್ಮ ಎಮ್ಮಿ ಮಂಗಳನ್ನ ನೋಡೋರು ಯಾರು ಅನ್ನೋದು ತಾರಕ್ಕನವರ ಚಿಂತೆ ಆಗಿತ್ತು. ಪರಶುರಾಮಣ್ಣ, ಶೇಖರನಿಗೆ ಅದೊಂದು ತಮಾಷೆಯಾಗಿತ್ತು. ನಮಗೇನು ಇದು ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸಾನಾ ಅಂತ ಅವೇ ಹೇಳಿದ್ದಾಗಿತ್ತು. ಹಾಲು ಹಿಂಡಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಮನೆಯವರ ಹೊಟ್ಟೆಗಾಗೋವಷ್ಟು ರೊಟ್ಟಿ ಪಲ್ಲೆ ತನ್ನ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಅಂತ ಪಕ್ಕದ ವಾಡೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ವಾರಗತ್ತಿ ಪಾರ್ವತಕ್ಕ ತಾನೇ ಮುಂದಾದ ಮೇಲೆ ತಾರಕ್ಕನಿಗೆ ರೈಲಲ್ಲೋಗಿ ಬೆಂಗಳೂರು ನೋಡೋದು ಗ್ಯಾರಂಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ಶ್ರೀದೇವೀನೂ ತನ್ನ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಹೆಡ್ ಆಫೀಸೋರ ಜೊತೆ ಮಾತಾಡಿ ತಾರಕ್ಕನ ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೂ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿಕೊಂಡಳು.

ಮಾರನೇ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಯಶವಂತಪುರ ಸ್ಟೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಗಡಿಬಿಡೀಲಿ ಇಳಿದು ಆ ಜನರ ಮಧ್ಯ ಇನ್ನೇನು ಕಳೆದೇ ಹೋಗ್ಲಿನೇನೋ ಅಂತ ತಾರಕ್ಕನಿಗೆ ಅನಿಸಿದ್ದೆ, ಬೆಂಗಳೂರು ವೈಭೋಗ ನೋಡೋದೊಳಗೇ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ದಂಗಳಿದ್ದು. ಶ್ರೀದೇವಿ ಅವಿಬ್ರನ್ನೂ, ಮಕ್ಕನ್ನೂ

